

cuprinși de sărăcie .

În anul 1674, fericitul și preainvățatul mitropolit Dosoftei, silit de vitregia vremurilor, s-a retras în Polonia, împreună cu domnitorul Ștefan Petriceicu, iar Moldova a fost asuprită de cetele de turci și de tătari, care au adus la cârma țării pe Dumitrașcu din neamul Cantacuzinilor. Acesta, văzând că moldovenii au fost lipsiți de păstorul lor, a cerut arhieriei să-și pună mitropolit. Noul domn avea nevoie urgentă de un nou cap al Bisericii Moldovene pentru a-și legitima domnia, primind de la acesta îndatinata ungere. Ierarhul Teodosie, deși nu voia, mai mult fiind silit, a luat conducerea Mitropoliei Moldovei în acele vremuri greu de îndurat, când turcii și tătarii intraseră ca lupii înfomețați în smerita lui turmă. De aceea, bunul arhieriu nu a răbdat mult a vedea în toate zilele cum sunt nedreptățiți creștinii, ci, punându-și sufletul pentru aceștia, a mers la domnitor și i-a cerut să pună capăt asupririi poporului și să alunge dincolo de hotare pe păgâni. Mâniat, Dumitrașcu Vodă nu a voit să audă muștrările cele drepte ale mitropolitului, ci, fără judecată, l-a silit să-și părăsească scaunul, pe care nu stătuse decât vreme de un an, fiind pus sub pază în Mănăstirea "Sfântul Sava" din Iași. Răbdând cu mult curaj cumplita prigonire, ierarhul mărturisitor al dreptății a stat închis acolo până la revenirea în țară a blândului Dosoftei mitropolitul, care l-a scos pe fericitul Teodosie din surghiunul său. Acesta s-a retras în părțile Țării de Jos, locuind când la Focșani când în Mănăstirea Bogdana.

În răstimp s-a îngrijit, îndeosebi, de reconstruirea Mănăstirii Brazi, unde a ridicat o nouă biserică și chilii, asezând acolo monahi, pe care i-a pus sub ascultarea egumenului Zaharia, care viețuise o vreme în Sfântul Munte Athos.

În anul 1688, pe când se afla la Focșani a fost răpit și dus în Țara Românească, unde a îndurat, vreme de 10 săptămâni, închisoare și chinuri, fiind cercetat – pentru pricini închipuite – de unii greci, puși la cale de rudeniile lui Dumitrașcu Vodă, fostul domnitor al Moldovei. Scăpând însă cu viața și din această grea încercare, Ierarhul Teodosie a continuat să se ocupe de sfintele locașuri din Ținutul Vrancei, pregătind toate cele

necesare pentru ridicarea a încă trei schituri.

În toamna anului 1694 tătarii au năvălit, din nou, în Moldova, jefuind pe creștini și distrugând bisericile. Cunoscându-și mai dinainte sfârșitul, fostul mitropolit Teodosie s-a pregătit duhovnicește așa cum se cuvine a face orice creștin adevărat. Curând, la Mănăstirea Brazi, a venit o ceată de tătari, care l-au schingiuit pe bătrânul arhieriu, cerându-i să le predea avutul și odoarele sfântului locaș. Acesta a refuzat, preferând mai degrabă să fie chinuit decât să dea în mâinile păgânilor puținele valori și sfintele vase. În cele din urmă, tătarii, după ce l-au chinuit îndelung, i-au tăiat capul. Noaptea, a fost îngropat în grabă de câțiva credincioși.

Așa a câștigat cununa muceniei mult-pătimitorul Ierarh, primindu-și prin sabie sfârșitul, suferind pentru dragostea de Dumnezeu.

Biserica Mănăstirii Brazi, foto

Sfântul Antipa de la Calapodești (1816-1882), pe care biserica noastră îl pomenește la 10 ianuarie, fiind novice la Mănăstirea Brazi, în anul 1842, a fost de față la descoperirea în chip minunat a moaștelor mitropolitului martir.

Cinstirea Mitropolitului Teodosie ca Sfânt a început cu adevărat din momentul